

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **K. K.**, zast. JUDr. Janem Charuzou, advokátem se sídlem Praha 415, Hlavatého 618/1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Praha 5, Zborovská 11, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2004, č. j. ÚSR/495-B/04/Ad, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2005, č. j. 5 Ca 144/2004 – 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále městský soud) zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2004, č. j. ÚSR/495-B/04/Ad. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce K. K. proti rozhodnutí Obecního úřadu Jince (stavebního úřadu) ze dne 28. 11. 2003, č. j. 1024/02/Tů, jako opožděně podané. Podle žalovaného bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobci dne 5. 12. 2003 a lhůta pro podání odvolání uplynula dnem 20. 12. 2003. Žalobce podal odvolání u správního orgánu, který rozhodnutí vydal dne 16. 1. 2004, tedy opožděně. Žalobce byl řádně poučen, že se může

odvolat podáním učiněným u stavebního úřadu, který rozhodnutí vydal. Podle poučení však nepostupoval a odvolání podal u odvolacího orgánu.

Městský soud shledal postup žalovaného zákonným. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno dne 5. 12. 2003 a obsahovalo řádné poučení o opravném prostředku (je v něm uvedeno, že proti rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů od jeho doručení ke Krajskému úřadu Středočeského kraje, odboru územního a stavebního řízení, podáním ke zdejšímu stavebnímu úřadu), byl posledním dnem 15denní lhůty pro podání odvolání den 22. 12. 2003 (pondělí), nikoliv den 20. 12. 2003, jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, protože patnáctý den lhůty připadl na sobotu, den pracovního klidu a tak poslední dnem lhůty připadl na nejbližší pracovní den (§ 27 odst. 2 správního řádu), to je pondělí 22. 12. 2003. To však nic nemění na závěru žalovaného, že odvolání bylo podáno opožděně, protože orgánu, který jej vydal bylo doručeno až dne 16. 1. 2004. Námitku žalobce, že není rozhodné, že odvolání podal k odvolacímu orgánu, nikoliv k orgánu, který rozhodnutí vydal, městský soud neshledal důvodnou. Ustanovení § 54 odst. 1 správního řádu určuje jako orgán, k němuž se odvolání podává, ten orgán, který napadené rozhodnutí vydal. Podáním odvolání jinému, tedy nepříslušnému orgánu, nemohly nastat účinky spojené s řádným podáním odvolání. Ustanovení o. s. ř. na tento případ nelze aplikovat. Odvolací správní orgán takové odvolání jemu adresované a u něj podané neformálně zasílá orgánu příslušnému (to je takovému, který napadené rozhodnutí vydal) a teprve dojde-li odvolání ještě v odvolací lhůtě příslušnému orgánu, který jej vydal, bude se jednat o odvolání podané včas. K takové situaci však v daném případě nedošlo. Žalovaný tedy správně posoudil podané odvolání jako opožděně podané. Z rozhodnutí žalovaného je pak zřejmé i to, že splnil povinnost vyplývající pro něj z ustanovení § 60 odst. 1 správního řádu, tedy zda opožděné nebo nepřípustné odvolání neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení. S jeho závěrem, že tomu tak není městský soud souhlasil.

V kasační stížnosti žalobce - nyní stěžovatel (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) uplatňuje její důvod podle § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s. a namítá, že rozhodnutí městského soudu je nesprávné, protože je v rozporu se zákonem o půdě a nálezem Ústavního soudu Pl. ÚS 16/93 a ignoruje právní následky restituce parcely č. 489/13. Tato parcela je pozemkem stavebním a jeho vydržené právo stavby je starší než současný územní plán obce Jince. V okamžiku, kdy upozornil stavební úřad – Obecní úřad Jince na znění nálezu Ústavního soudu a zákon o půdě, byl povinen stavební úřad dbát na jejich dikci a provést změny územního plánu, který je pro tuto situaci konstruován a umožňuje nové využití území, jak plyne z restitučního titulu. Stavební úřad po něm požadoval předložení změny územního plánu, což nemohl učinit, protože změna je v pravomoci správního úřadu Jince. Přerušení řízení na 9 měsíců bylo zcela zbytečné z tohoto důvodu. V tomto spatřoval stěžovatel i důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s. V postupu městského soudu, v jeho odmítnutí jeho návrhu, pak spatřoval důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e/ s. ř. s. Kasační stížností a jejím doplněním se domáhal zrušení napadeného rozsudku městského soudu.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti stěžovatele vycházel z toho, že stěžovatel žalobou učinil předmětem přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 8. 3. 2004, č. j. ÚSŘ/495-B/04/Ad, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce K. K. proti rozhodnutí Obecního úřadu Jince (stavebního úřadu) ze dne 28. 11. 2003, č. j. 1024/02/Tů, jako opožděně podané.

Rozhodnutí Obecního úřadu Jince (stavebního úřadu) ze dne 28. 11. 2003, č. j. 1024/02/Tů, je vydáno podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu a vychází z toho, že stěžovatel podal žádost o vydání stavebního povolení na stavbu přípojky NN na pozemek parc. č. 489/13 v k. ú. J. (o níž stěžovatel tvrdí, že mu byla navrácena na základě jím uplatněného restitučního nároku). Z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu i rozhodnutí žalovaného a konečně i z toho, co sám stěžovatel uvádí, nešlo v dané věci o uplatnění nároku stěžovatele vyplývajícího z restitučního zákonodárství, tedy skupiny zákonů, kterými došlo ke zmírnění některých majetkových křivd z období totality podle rozhodnutí demokratického zákonodárce (Pl. ÚS-st. 22/05). V dané věci šlo o postup podle zákona č. 50/1976 Sb., který nelze zařadit do restitučního zákonodárství. Stavební úřad - Obecní úřad Jince stěžovatele v rozhodnutí ze dne 28. 11. 2003, č. j. 1024/02/Tů řádně poučil o lhůtě i místě podání odvolání proti němu, jak již zcela přesně a výstižně uvedl městský soud, s jehož závěry o opožděnosti podaného odvolání a správnosti postupu žalovaného při jeho zamítnutí pro opožděnost Nejvyšší správní soud souhlasí a odkazuje na ně. Také Nejvyšší správní soud přihlížel k tomu, že žalovaný před rozhodnutím o zamítnutí odvolání stěžovatele postupoval podle § 60 správního řádu č. 71/1967 Sb. v té době účinného a hodnotil zda jsou dány skutečnosti odůvodňující obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí mimo odvolací řízení.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody kasační stížnosti uplatněné stěžovatelem nebyly prokázány a proto jeho kasační stížnost jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a nemá právo na náhradu nákladů tohoto stadia řízení. Žalovaný v tomto řízení úspěch měl a měl by proto právo na náhradu nákladů tohoto stadia řízení. Žalovaný však jednak náklady řízení neúčtoval a jednak mu, podle obsahu spisu prokazatelné náklady nevznikly a proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu